

โมโมทาโร่ เจ้าหนูลูกท้อ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีตากับยายคู่หนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ณ หมู่บ้านอันห่างไกล ทุกวัน คุณตาจะขึ้นเขาไปเก็บฟืนเพื่อนำไปขาย ส่วนคุณยายจะทำหน้าที่ดูแลงานบ้านต่าง ๆ ให้บ้านเรียบร้อยและน่าอยู่ที่สุด คุณตากับคุณยายรักกันมาก ทั้งคู่ใช้ชีวิตเล็ก ๆ อย่างมีความสุขร่วมกันมาตลอดตั้งแต่แต่งงานกัน สิ่งเดียวที่คุณตากับคุณยายเฝ้ารอแต่ไม่เคยประสบความสำเร็จ คือ การได้มีลูกสักคนเพื่อเป็นพยานแห่งความรัก แต่หลังจากที่เฝ้ารอมานาน ทั้งคู่ก็ได้แต่ทำใจว่าพวกตนคงไม่มีวาสนาที่จะมีลูกอยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่คุณตาขึ้นเขาไปเก็บฟืน ส่วนคุณยายไปซั๊กฝักริมลำธารตามปกติ จู่ ๆ คุณยายก็สังเกตเห็นลูกท้อลูกหนึ่งลอยมาตามกระแสน้ำ ลูกท้อมีขนาดใหญ่กว่าปกติและดูน่ากินมาก คุณยายจึงลุยน้ำไปเก็บลูกท้อโดยตั้งใจจะเก็บไว้กินกับคุณตาผู้เป็นที่รัก แต่เมื่อคุณยายลุยน้ำไปเก็บลูกท้อ คุณยายก็พบว่าลูกท้อลูกนั้นหนักกว่าที่คุณยายคาดไว้หลายเท่าหลังจากเก็บลูกท้อได้แล้ว คุณยายก็หอบลูกท้อกลับบ้าน จากนั้น คุณยายก็จัดโต๊ะอาหาร แล้วรอให้คุณตาลงมาจากภูเขา ตกบ่าย เมื่อคุณตากลับมาถึงบ้าน คุณยายก็จูงคุณตามาที่โต๊ะอาหาร แล้วชี้ชวนให้คุณตาดูลูกท้อที่เก็บได้ จากนั้น ทั้งคู่ก็ลงมือผ่าลูกท้อแต่ทันทีที่คุณตากับคุณยายผ่าลูกท้อจนแยกออกเป็นสองส่วน สิ่งที่คุณตากับคุณยายได้เห็นก็คือ มีเด็กทารกเพศชายคนหนึ่งนอนร้องไห้อยู่ในลูกท้อ คุณตากับคุณยายมองเด็กน้อยที่อยู่ในลูกท้อด้วยความประหลาดใจ คุณตาร่ำพึมพำว่า “หรือนี่คือลูกที่สวรรค์ส่งมาให้พวกเราเนี่ย” คุณยายมองคุณตาแล้วน้ำก็ไหลออกมา จากนั้น คุณยายก็พูดว่า “ต้องใช่แน่ ๆ ต้องใช่แน่ ๆ” เมื่อทั้งคู่เห็นพ้องต้องกัน ความแปลกใจจึงแปรเปลี่ยนเป็นความ ปลื้มปิติ คุณตากับคุณยายอุ้มเด็กทารกตัวน้อยออกมาจากลูกท้อ แล้วขนานนามให้ลูกชายของพวกเขาว่า “โมโมทาโร่” ซึ่งมีความหมายว่า “เด็กชายลูกท้อ” หรือ “เจ้าหนูลูกท้อ” ตามลูกท้อที่คุณยายเก็บมาได้ นับจากวันนั้น คุณตากับคุณยายก็เฝ้าดูแลโมโมทาโร่ด้วยความรัก คุณยายทำข้าวปั้นแสนอร่อยให้โมโมทาโร่กินทุกวัน โมโมทาโร่ก็ชอบกินข้าวปั้นฝีมือคุณยายมาก เมื่อเวลาผ่านไป โมโมทาโร่ค่อย ๆ เติบโตจนกลายเป็นเด็กที่มีจิตใจดีงาม มีร่างกายแข็งแรง และที่สำคัญ เขามีพลังกำลังมหาศาลมากกว่าผู้ใหญ่ ซึ่งเท่ากับว่า โมโมทาโร่คือคนที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่บ้านอยู่มาวันหนึ่ง โมโมทาโร่ได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับปีศาจแห่งเกาะโอนิงาซิม่า ที่คอยรังควานผู้คนในหมู่บ้านจนทุกคนหวาดกลัวกันไปทั่ว โมโมทาโร่ผู้มีจิตใจดีงามและมีร่างกายแข็งแรง จึงขออนุญาตให้คุณยายเดินทางไปปราบปีศาจในตอนแรก คุณตากับคุณยายเป็นห่วงโมโมทาโร่มาก แต่เมื่อโมโมทาโร่ขอร้องและยกเหตุผลว่า “การช่วยเหลือผู้คนที่กำลังเดือดร้อนเป็นสิ่งที่ควรกระทำมิใช่หรือ” ในที่สุด คุณตากับคุณยายจึงอนุญาตให้คุณตากับคุณยายพาโมโมทาโร่ไปปราบปีศาจที่เกาะโอนิงาซิม่าด้วยจิตใจที่กล้าหาญ แต่ก่อนที่โมโมทาโร่จะเดินทางจากหมู่บ้าน จู่ ๆ ก็มีหมาตัวหนึ่งปรากฏตัวขึ้นแล้วถามโมโมทาโร่ว่า “ท่านกำลังจะไปไหนล่ะ แล้วท่านพอจะมีของกินติดตัวมาบ้างไหม” โมโมทาโร่ตอบว่า “ฉันกำลังจะไปปราบปีศาจที่เกาะโอนิงาซิม่า ส่วนของกินก็มีข้าวปั้นแสนอร่อยที่คุณยายทำไว้ให้เอาอย่างนี้ไหม ถ้าเธอยินดีไปปราบปีศาจกับฉัน ฉันจะแบ่งข้าวปั้นแสนอร่อยให้เธอนึ่ง” เจ้าหมาอยากชิมรสชาติของข้าวปั้นแสนอร่อย และมันก็คิดว่า การไปปราบปีศาจเพื่อช่วยเหลือผู้คนที่เดือดร้อนเป็นสิ่งที่ดี ดังนั้น เจ้าหมาจึงขอกินข้าวปั้นด้วย แล้วมันก็ร่วมเดินทางไปกับคุณตากับคุณยายไปปราบปีศาจกับโมโมทาโร่ ในเวลาต่อมา โมโมทาโร่ได้พบกับโกไฟ้าตัวหนึ่งที่ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับถามเขาว่า “ท่านกำลังจะไปไหนล่ะ แล้วท่านพอจะมีของกินให้ติดตัวมาบ้างไหม” โมโมทาโร่ตอบว่า “ฉันกำลังจะไปปราบปีศาจที่เกาะโอนิงาซิม่า ส่วนของกินก็มีข้าวปั้นแสนอร่อยที่คุณยายทำไว้ให้ เอาอย่างนี้ไหม ถ้าเธอยินดีไปปราบปีศาจกับฉัน ฉันจะแบ่งข้าวปั้นแสนอร่อยให้เธอนึ่ง” เจ้าหมาอยากชิมรสชาติของข้าวปั้นแสนอร่อย และมันก็คิดว่า การไปปราบปีศาจเพื่อช่วยเหลือผู้คนที่เดือดร้อนเป็นสิ่งที่ดี ดังนั้น เจ้าหมาจึงขอกินข้าวปั้นด้วย แล้วมันก็ร่วมเดินทางไปกับคุณตากับคุณยายไปปราบปีศาจกับโมโมทาโร่ เจ้า

หมาและไก่ฟ้า เมื่อโมโมทาโร่กับเพื่อนสัตว์ทั้งสามเดินทางมาถึงเกาะโอนิงาซิม่า พวกเขาก็พบว่า มีประตูบานใหญ่ขวางทางอยู่ แต่โชคดี ที่โมโมทาโร่มีไก่ฟ้ามาด้วย ไก่ฟ้าจึงบินข้ามประตูไปเปิดกลอนจากด้านใน ซึ่งทำให้ทุกคนผ่านประตูไปได้อย่างง่ายดาย เมื่อทุกคนเดินผ่านประตูมาแล้ว พวกเขา ก็พบว่า เหล่าปิศาจกำลังจัดงานฉลองตีมีสุรายาเมาจนคอบีบคอบอ่อน ขาดสติ และไม่มีใครสังเกตเห็นการมาถึงของพวกเขาโมโมทาโร่เลยเมื่อโมโมทาโร่เห็นว่าปิศาจกำลังอ่อนแอแถมไม่รู้ตัวว่ามีผู้บุกรุก โมโมทาโร่ผู้แข็งแกร่งและเพื่อนสัตว์ทั้งสามก็ตรงเข้าจู่โจมเหล่าปิศาจที่บังอาจสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน ด้วยการใช้การ...จิกด้วยจะงอย ต่อยด้วยหมัด กัดด้วยเขี้ยวคม ๆ ถล่มด้วยผลไม้ แถมด้วยท่าไม้ตาย ต่อตัวกระโดดเตะแบบควงส่ว่าน จนเหล่าปิศาจสิ้นฤทธิ์ เด็กน้อยที่เติบโตและมีพลังกำลังมหาศาลจากการกินข้าวปั้นแสนอร่อยฝีมือคุณยาย และเหล่าเพื่อนสัตว์ใจสู้ที่พร้อมใจกันสู้ด้วยความสามัคคี ทำให้พวกเขาเอาชนะเหล่าปิศาจไปได้โดยไม่ยากเย็นนัก ในที่สุด โมโมทาโร่ก็เอาชนะเหล่าปิศาจได้สำเร็จ หัวหน้าที่ของพวกปิศาจยอมรับความพ่ายแพ้แต่โดยดี เพราะมันรู้ว่า จริง ๆ แล้ว โมโมทาโร่ยังเหลือพลังกำลังอีกมาก ที่สามารถจัดการกับพวกมันได้อย่างสบาย ด้วยเหตุนี้ หัวหน้าที่ปิศาจจึงพูดว่า “โปรดไว้ชีวิตพวกเราด้วยเถิด พวกเราจะไม่รังแกผู้คนอีกแล้ว และพวกเราขอมอบสมบัติทั้งหมดที่เรามีให้แก่ท่านอีกด้วย” เมื่อเหล่าปิศาจให้สัญญาและมอบสมบัติทั้งหมดให้ โมโมทาโร่และสัตว์ทั้งสามก็นำสมบัติเหล่านั้นเดินทางกลับไปยังหมู่บ้านและแล้วเรื่องราวทั้งหมดก็จบลงด้วยดี